

[Ole Vig Jensen]

partierne. Debatten skal ikke foregå i den lukkede kreds. Ethvert parti skal være velkomment, synes jeg, til at deltage, men de forligspartier, der har stået sammen om folkeskoleloven, må tage den drøftelse, som jeg også forstår der fra flere sider er lagt op til i dag, om virkningerne af den lov, der blev gennemført i 1975.

Loven fungerer ikke tilfredsstillende i alle henseender, det vil jeg gerne understrege. Folkeskolen er stadig en meget teoretisk og bogligt præget skole. Styrkelsen af det praktisk-musiske i folkeskolen er ikke lykkedes, sådan som jeg forstod at lovgiverne ville det. Vi svigter i nogen grad stadig de elever, som er mindre motiverede for det, man kunne kalde en udpræget teoretisk, boglig indlæring. Vi er vel i dagens folkeskole nået dertil, hvor én gruppe af eleverne ønsker skolen bogligt effektiviseret, mens en anden gruppe af eleverne nærmest af samme grund flygter fra skolen og er meget svære at motivere for noget som helst.

Alene af den grund synes jeg, at vi nærmere må overveje, hvad vi kan gøre for at gøre folkeskolens tilbud til et reelt tilbud til alle de børn, der kommer der. Der er ingen grund til at skjule – det gælder nok navnlig de ældre klasser – at dér har de frie skoler, vel også på andre og friere betingelser, haft mulighed for i højere grad at forene praktisk og teoretisk indlæring på en måde, som tiltaler de unge mennesker.

Ressourceforbruget spiller selvfølgelig en afgørende rolle, især i økonomisk vanskelige tider. Jeg vil godt sige til hr. Alfred Hansen, som var inde på det spørgsmål, at det er meningsløst og en fordrejning af de faktiske forhold, når hr. Alfred Hansen siger, at i stedet for at skaffe de nødvendige midler til at føre folkeskoleloven ud i livet har vi i stedet gennemført besparelser. Det er direkte forkert. Der er tilført folkeskolen meget betydelige midler siden 1975 netop for at opfylde folkeskoleloven.

Hr. Alfred Hansen harcelerede en lille smule over, at det måske kunne hænge sammen med, at der i denne sammenhæng eksisterede to forlig: et økonomisk forlig og et folkeskoleforlig. Nu må man jo sige, at hr. Alfred Hansens indsats udmærker sig ved, at han ikke er med i noget af dem. Så er det lettere at stå og være kritisk både i den ene og den anden sammenhæng. Sagen er, at de

besparelser, der er gennemført inden for folkeskolen indtil nu, opfatter jeg ikke som et anslag imod de intentioner, der har ligget i folkeskoleloven. Jeg er overbevist om, at enhver institution i Danmark, herunder også skolerne – såmænd også de private skoler – i en økonomisk stram tid har godt af at gøre sig overvejelser over, hvordan man bruger sine midler. Man bliver jo altid presset lidt, hvis man skal gennemføre besparelser. Men afgørende er det nok for fremtiden, at vi sikrer, at der til folkeskolen er de midler, som gør, at vi får den folkeskole, vi gerne vil have.

Jeg har med stor interesse læst en artikel i det sidste nummer af undervisningsministeriets tidsskrift, Uddannelse. Det er magister Poul Erik Jensen, der anstiller nogle betragtninger om klassekvotienter og lærertimeforbrug, som er meget spændende, først og fremmest fordi de denne gang bygger på nogle videnskabelige undersøgelser, som er langt mere underbyggede, end man hidtil har kendt det. Konklusionen, for nu at gøre det kort, hos Poul Erik Jensen er den, at klassekvotienternes størrelse spiller en meget lille rolle for indlæringsmulighederne. I Danmark – jeg har såmænd selv deltaget – har vi ofte haft en sådan diskussion om, hvorvidt gennemsnitsklassekvotienten skulle være 18 eller 20 eller 22. Næsten alle undersøgelser – det drejer sig om 900.000 børn såvel i dette land som i andre lande, hvor man interesserer sig for dette spørgsmål – viser, at det bogstaveligt talt er ligegyldigt, hvilket antal elever der inden for det felt er i en klasse.

Når jeg siger det, er det selvfølgelig ikke for at sige, at nu har vi et nyt spareobjekt, men det er en god anledning til, synes jeg, at overveje, om vi kan bruge nogle af de midler, vi har til rådighed i folkeskolen, på en bedre måde og med et bedre udbytte, end vi gør i dag. Poul Erik Jensen slår nemlig i samme artikel fast, at det viser sig, at mulighederne for at benytte – boglige eller ikke-boglige – undervisningsmaterialer og muligheden for lejrskoleaktiviteter o. lign. spiller en langt større rolle for at få tingene til at lykkes for den enkelte lærer og eleverne, end man måske hidtil har været fuldt opmærksom på. Jeg gad vide, om ikke mange besparelser i det sidste års tid netop er gået ud på at beskære i den kommunale regie lejrskoler, undervisningsmaterialer osv. Jeg synes, at